

Arrest

nr. 186 950 van 18 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 22 december 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 maart 2017.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2017.

Gezien het arrest nr. 185 380 van 12 april 2017 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 21 april 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die *loco* advocaat X verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van onderhavige tweede asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Verzoeksters eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. X van 21 december 2012 en verzoekers eerste asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. X van 23 juni 2015 omdat (i) de door hen aangevoerde problemen met verzoeksters broer niet ernstig genoeg zijn om te kunnen spreken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, (ii) zij niet aantonen geen beroep te kunnen doen op de bescherming van de Russische autoriteiten, en (iii) zij over een intern vluchtalternatief beschikken binnen de Russische Federatie.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige tweede asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorige asielaanvraag hebben uiteengezet, met name de problemen die zij hebben gekend met verzoeksters broer omdat verzoekster gehuwd is met een niet-moslim. Verzoekers voegen hieraan toe dat (i) de relatie met verzoekers familie ondertussen eveneens vertroebeld is omdat zijn moeder de boerderij van zijn grootvader heeft verkocht en zij zo geen woonst meer hebben in de Russische Federatie en (ii) verzoekers in België bekeerd zijn tot het katholicisme en hun dochter gedoopt is.

Verzoekers leggen ter ondersteuning van hun huidige asielaanvraag twee attesten neer van Alpha-Signes.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoekers geen nieuwe documenten of bewijsstukken hebben aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen. Zij voeren aan dat zowel de bekering van verzoekers tot de christelijke godsdienst als het doopsel van hun dochter in het kader van hun eerste asielaanvraag niet onderzocht werden en vrezen ingeval van terugkeer vervolgd te worden, door zowel verzoeksters familie als de Russische Federatie, omwille van apostasie.

Ofschoon de beweerde bekering van verzoekers tot de christelijke godsdienst als het doopsel van hun dochter inderdaad niet onderzocht werd in het kader van hun eerste asielaanvraag (enkel hun vrees voor vervolging omwille van verzoeksters huwelijk met een niet-moslim), stelt de Raad vast dat verzoekers hoegenaamd niet aantonen dat zij daadwerkelijk bekeerd zijn en dat hun dochter gedoopt is. De enige documenten die zij bijbrengen zijn twee attesten van Alpha-Signes. Hieruit blijkt enkel dat verzoekers sinds januari 2013 bij de betreffende vzw in België de opleidingen Frans en Franstalige Belgische gebarentaal volgen alsook dat zij enkel vertrouwd zijn met de Franstalige Belgische gebarentaal en zij zodoende nood hebben aan een tolk die deze gebarentaal beheerst om te kunnen communiceren. Dit attest bevat echter geen enkele informatie met betrekking tot hun beweerde bekering of doop van hun dochter en al evenmin met betrekking de door hen aangevoerde problemen die zij omwille hiervan beweren te kennen. Vermits niet aangetoond wordt dat verzoekers daadwerkelijk bekeerd zijn en hun dochter gedoopt is, mist de in hun verzoekschrift ontwikkelde argumentatie aangaande apostasie en de daarbij gepaard gaande informatie elke feitelijke grondslag.

Wat betreft de overige elementen die verzoekers in het kader van hun huidige tweede asielaanvraag bijbrengen, wordt in de bestreden beslissingen uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot zijn besluit komt. Deze motieven worden echter door verzoekers in hun verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 februari 2017, voeren verzoekende partijen aan dat zij in hun eerste asielaanvraag alleen hadden gesteld dat zij een gegronde vrees voor vervolging dienden te koesteren omwille van hun gemengd huwelijk. Verzoekende partijen wijzen erop dat er thans sprake is van een bekering en het doopsel van het kind. Elementen die volgens verzoekende partijen niet werden onderzocht. Verzoekende partijen wijzen erop dat dit elementen zijn waarvoor zij wel degelijk vervolgd zullen worden, en stellen dat hun handicap het nog erger maakt nu zij zich niet kunnen weren.

Ter terechtzitting van 27 april 2017 waarbij ook het dossier van het kind werd behandeld, gaan partijen akkoord dat de twee zaken samen worden behandeld. De Raad stelt vast dat in het dossier van het kind een doopakte zit waaruit blijkt dat het kind gedoopt is. De Raad stelt tevens vast dat verzoekende partijen weliswaar beweren dat verzoekster bekeerd is, doch dat zij dat niet aantonen en verwerende

partij geen onderzoek heeft verricht naar een eventuele bekering van verzoekster. De Raad stelt tevens vast dat een bekering op zich van verzoekster door verwerende partij niet wordt betwist.

3.2. Na beide partijen nogmaals te hebben gehoord ter terechtzitting van 21 april 2016, is de Raad van oordeel dat ofschoon de bekering van verzoekster en het doopsel van hun kind hebben plaatsgevonden na hun vorige asielaanvraag, de commissaris-generaal moet worden bijgetreden waar deze in de bestreden beslissing stelt dat dit religieuze element reeds speelde voor hun vertrek uit hun land van herkomst daar verzoeksters familie wist dat haar man geen moslim was, en dit element dan ook in rekening werd genomen bij de beoordeling van de eerste asielaanvraag van verzoekende partijen. Verzoekster gaf in het kader van haar vorige asielaanvraag uitdrukkelijk aan dat zij is moeten vluchten omwille van de godsdienst van haar echtgenoot, een gegeven dat noch door de commissaris-generaal noch door de Raad betwist werd/wordt, doch waarvan besloten werd dat deze niet dermate ernstig zijn dat er kan worden gesproken van daden van vervolging en/of ernstige schade. In arrest nr. X van 21 december 2012 wordt als volgt gesteld: *“Terugkomend op de verklaring van verzoekende partij dat zij is moeten vluchten uit haar land omdat zij vreesde door haar broer te worden vermoord omdat hij niet akkoord ging met haar huwelijk, merkt de Raad op dat verwerende partij vaststelt dat verzoekende partij, behalve haar broer, geen andere mensen vreest – zij heeft met niemand anders problemen en behalve het probleem met haar broer heeft zij geen andere problemen – dat zij zelf nooit fysiek is aangepakt door haar broer, dat haar man slechts één keer problemen heeft ondervonden met haar broer, dat er verder nooit andere dingen zijn gebeurd, dat haar broer na haar vertrek uit haar land van herkomst niet meer naar haar man is gekomen, dat haar familie haar man kende gedurende de drie jaar dat zij vrienden waren en dat die, en evenmin haar broer, problemen hadden met deze vriendschap, dat haar oudste zus U. er geen problemen mee had dat zij met hem ging trouwen, dat haar zus niet akkoord was met wat haar broer R. had gedaan, dat noch zij, noch haar echtgenoot, ooit problemen hebben gehad met de autoriteiten, dat zij verder geen problemen heeft gekend met haar familie omwille van religieuze zaken en dat haar zus die hier in België is heeft beloofd dat ze ging proberen om tot een oplossing te komen met haar familie. Om die redenen meent verwerende partij te kunnen besluiten dat er geen sprake is van daden van vervolging (zie punt 2.2.2.).*

De Raad wijst verzoekende partij erop dat, om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, de problemen die verzoekende partij aanhaalt, aanleiding dienen te geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin, hetgeen wil zeggen dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. X). De Raad is van oordeel dat, gelet op de door verwerende partij aangehaalde redenen, verwerende partij met recht kon vaststellen dat de problemen die verzoekende partij heeft aangehaald niet ernstig genoeg zijn om te kunnen spreken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De Raad wenst er ook nog op te wijzen dat verwerende partij motiveert dat verzoekende partij over een intern vestigingsalternatief beschikt. Waar verzoekende partij nog aanhaalt dat het feit dat zij niet door de overheden maar slechts door een familielid lastiggevalen werd, “onvoldoende is om de toepassing van het Verdrag van Geneve uit te sluiten”, wijst de Raad erop dat de opmerking van verwerende partij: “Noch u, noch uw man hebben ooit problemen gehad met de autoriteiten”, één van de vele redenen betreft waarop verwerende partij zich stoelt om tot de voormelde conclusie te komen. Het is niet zo dat verwerende partij heeft besloten dat de door verzoekende partij aangehaalde problemen niet ernstig genoeg zijn om te kunnen stellen dat er sprake is van vervolging in de zin van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, omdat verzoekende partij “slechts door een familielid” werd lastiggevalen en niet door de overheden.”

Daarenboven werd vastgesteld dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken zich niet te kunnen beroepen op de bescherming van hun autoriteiten daar zij hiertoe nooit enige poging hebben ondernomen en dat zij over een intern vestigingsalternatief beschikken binnen de Russische Federatie.

Verzoekende partijen brengen in het kader van hun huidige asielaanvraag geen nieuwe elementen bij die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De (eventuele) bekering van verzoekster en het gegeven dat hun kind gedoopt is, vermag voorgaande vaststellingen niet in een ander daglicht te stellen. In de bestreden beslissing wordt op correcte wijze gemotiveerd dat uit de verklaringen van verzoekster dat haar broer haar zou opsluiten of zelfs vermoorden omdat zij hem ten schande heeft gebracht omdat zij zich heeft bekeerd en een katholiek kind heeft, geenszins kan worden afgeleid dat zij bij terugkeer niet langer op de bescherming van haar autoriteiten kan rekenen. Daarnaast wordt opgemerkt dat verzoekster zich louter baseert op de verklaringen van haar vriendin in Dagestan en uit de andere door haar aangereikte elementen niet blijkt

dat haar broer bij een eventuele terugkeer naar de Russische Federatie stappen zou ondernemen tegen haar en/of hun dochter. Zo wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat *“u zelf sinds uw aankomst in België geen contact meer onderhoudt met uw familie, maar uw familie, uw broer inclus, sindsdien evenmin op enige wijze gepoogd heeft contact met u te zoeken, hetzij via uw vriendin, die regelmatig naar uw ouderlijke huis gaat, hetzij via uw zus in België, die nog steeds contact met jullie moeder onderhoudt. Zelfs nadat uw familie vernam dat u in België ondertussen bevallen bent van een dochter, volgden er geen pogingen om contact met u op te nemen (CGVS, p. 4-5). Indien uw broer er daadwerkelijk op uit is om u te vermoorden en/of uw dochter af te pakken om haar tot de islam te bekeren, kan er redelijkerwijze vanuit gegaan worden dat hij op zijn minst gepoogd zou hebben om u en/of uw dochter ook hier in België ter verantwoording te roepen. Dat uw familie in de gegeven omstandigheden zelfs niet eens bij uw zus naar u geïnformeerd heeft (CGVS, p. 4-5), is in deze opvallend en doet twijfels rijzen over de ernst van uw vrees.”*

Zo verzoekende partijen in hun verzoekschrift aangeven dat rekening moet worden gehouden met het feit dat zij doofstom zijn, wat de contacten met het land van herkomst zeer moeilijk en bijna onmogelijk maakt, merkt de Raad op dat het wel mogelijk was om contact te onderhouden met verzoekster vriendin in Dagestan. Deze uitleg mist dan ook alle ernst.

Het loutere feit dat verzoeksters familie zich beschaamd voelt omwille van haar huwelijk met een christelijke Rus, de doop van hun kind en haar bekering, is niet van dien aard dat het zou gaan om vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

In de mate verzoekende partijen in hun verzoekschrift verwijzen naar het Tsjetsjeens strafwetboek waarin gesteld wordt dat de inbreuk van apostasie met de dood bestraft wordt, dient te worden opgemerkt dat deze verwijzing *in casu* niet dienstig is daar verzoekster afkomstig is van Dagestan en sedert februari 2012 woonachtig is in Novotsjerkask, Rusland, vanwaar verzoeker afkomstig is. Uit de door verzoekende partijen bijgebrachte verslagen van de Council of Europe d.d. 10 mei 2000 en van Refworld blijkt niet dat apostasie in Rusland met de doodstraf bestraft wordt, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt. Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoekster noch verzoeker ooit problemen hebben gehad met de autoriteiten. Uit verzoeksters verklaringen blijkt tevens dat zij behalve haar broer, geen andere mensen vreest en met niemand anders problemen heeft. Het betoog van verzoekende partijen in voorliggend verzoekschrift geen beroep zullen kunnen doen op de bescherming van nationale overheden gezien zij het risico lopen door diezelfde overheden wegens apostasie ter dood veroordeeld te worden en dat zij hun godsdienst niet vrijuit zullen kunnen uitoefenen, berust niet op eigen ervaringen en weten zij geenszins hard te maken aan de hand van concrete elementen. Ook de verwijzing van verzoekende partijen naar het arrest nr. X van de RvV is *in casu* niet dienstig. De geciteerde rechtspraak betreft een individuele geval en heeft geen precedentwaarde. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden. Verzoekende partijen tonen geenszins aan zich in een vergelijkbaar geval te bevinden nu in het betrokken dossier de verzoekende partij van Iraanse afkomst is.

Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, tonen verzoekende partijen evenmin aan dat hun handicap, zoals zij ter terechtzitting opwerpen, hun problemen nog erger maken nu zij *“zich niet kunnen weren”*. Tevens blijkt uit niets en verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij omwille van het feit dat zij doofstom zijn geen beroep kunnen doen op de autoriteiten in hun land van herkomst, noch dat zij zich omwille hiervan niet elders kunnen vestigen binnen de Russische Federatie.

Wat betreft verzoekers vertroebelde relatie met zijn familie, het gegeven dat verzoekende partijen geen woonst meer zouden hebben en de aangevoerde moeilijkheden op de arbeidsmarkt, wordt in de bestreden beslissing uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot zijn besluit komt. Verzoekende partijen voeren hiertegen noch in hun verzoekschrift noch ter terechtzitting enig verweer zodat deze motieven onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De door verzoekende partijen bijgebrachte attesten van Alpha-Signes, tonen enkel aan dat verzoekende partijen sinds januari 2013 bij de betreffende vzw in België de opleidingen Frans en Franstalige Belgische gebarentaal volgen alsook dat zij enkel vertrouwd zijn met de Franstalige Belgische gebarentaal en zij zodoende nood hebben aan een tolk die deze gebarentaal beheerst om te kunnen communiceren. Zoals in de bestreden beslissing correct wordt opgemerkt, bevatten deze attesten echter geen enkele informatie met betrekking tot de door hen ingeroepen vrees ten aanzien van de Russische Federatie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS